

misję osób cywilnych przeprowadzają na wniosek władz wojskowych prezydium gminnych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

4. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego i za zgodą Prezesa Rady Ministrów określi w drodze rozporządzenia właściwość władz i tryb postępowania w sprawach eksmisji z kwater.

Art. 42. Usunięcie z kwatery stałej osoby, uprawnionej do kwatery stałej (przekwaterowanie), może nastąpić tylko pod warunkiem uprzedniego dostarczenia tej osobie przez wojskową władzę kwaterunkową innej kwatery stałej, odpowiadającej normom zakwaterowania, określonym w zarządzeniu, wymienionym w art. 37.

Art. 43. 1. Usunięcie z kwatery stałej (eksmisja) osoby, której prawo do kwatery wygasło, oraz osób wspólnie z nią zamieszkałych (art. 35) może być przeprowadzone po uprzednim dostarczeniu tym osobom mieszkania zastępczego, odpowiadającego obowiązującym normom zaludnienia i nadającego się do zajęcia ze względu na stan techniczny.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadkach, gdy:

- 1) prawo żołnierza do kwatery stałej wygasa wskutek zwolnienia go ze służby w trybie karnym lub dyscyplinarnym w myśl przepisów, normujących służbę wojskową żołnierzy,
- 2) usunięcie pracownika cywilnego administracji wojskowej z kwatery stałej spowodowane zostało okolicznościami, które w myśl przepisów szczególnych uzasadniają usunięcie pracownika z mieszkania pracowniczego bez obowiązku dostarczenia mu mieszkania zastępczego,
- 3) usunięcie z kwatery, znajdującej się w mieście (osiedlu), dotyczy osób, nie mających w myśl przepisów szczególnych prawa zamieszkania w danym mieście (osiedlu),
- 4) osoba podlegająca usunięciu ma inne mieszkanie.

Art. 44. Prezydium gminnych (miejskich) rad narodowych obowiązane są na żądanie władz wojskowych dostarczyć osobom, podlegającym eksmisji, mieszkań zastępczych stosownie do obowiązujących przepisów.

DZIAŁ V.

Przepisy karne.

Art. 45. 1. Kto wbrew przepisom niniejszej ustawy nie stosuje się do zarządzenia władzy w przedmiocie od-

dania na zakwaterowanie przejściowe pomieszczeń (urządzenia, oświetlenia, ogrzewania), terenów lub gruntów albo w przedmiocie opróżnienia budynku, objętego strefą niebezpieczeństwa, lub do zakazu wstępu na teren tą strefą objęty — podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 5.000 zł albo jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega — kto uniemożliwia lub utrudnia spokojne i prawidłowe korzystanie z pomieszczeń, terenów i gruntów, przeznaczonych na zakwaterowanie przejściowe.

3. Orzekanie w sprawach, wymienionych w ust. 1 i 2, następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego.

DZIAŁ VI.

Przepisy końcowe.

Art. 46. Przewidziane w niniejszej ustawie uprawnienia Ministra Obrony Narodowej i władz wojskowych przysługują — w zakresie zakwaterowania wojsk wewnętrznych — Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i władzom jemu podległym.

Art. 47. Do zakwaterowania, określonego w niniejszej ustawie, nie stosuje się przepisów o najmie lokali.

Art. 48. 1. Uchyla się:

- 1) ustawę z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska i marynarki wojennej (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 82, poz. 531) i
- 2) ustawę z dnia 23 marca 1929 r. o przekazywaniu na własność Funduszowi Kwaterunku Wojskowego nieruchomości państwowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 269).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy dotychczasowe, o ile nie są sprzeczne z niniejszą ustawą.

Art. 49. Wykonanie ustawy porucza się Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 50. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

195

DEKRET

z dnia 19 kwietnia 1951 r.

o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 21 marca 1951 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 126) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Do zachowania jednolitości miar i zabezpieczenia rzetelności narzędzi mierniczych we wszystkich

gałęziach gospodarki narodowej powołane są organa administracji miar.

Art. 2. 1. Organami administracji miar są urzędy miar.

2. Organem centralnym administracji miar jest Główny Urząd Miar w Warszawie, któremu podlegają okręgowe urzędy miar, a tym ostatnim — obwodowe i objazdowe urzędy miar.

3. Główny Urząd Miar prowadzi ponadto prace naukowo-badawcze z dziedziny metrologii dla potrzeb gospodarki narodowej. Szczegółową organizację i zakres działalności naukowo-badawczej Głównego Urzędu Miar określa statut.

4. Statut organizacyjny organów administracji miar nadaje Rada Ministrów.

Art. 3. Na czele Głównego Urzędu Miar stoi Prezes, mianowany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Wiceprezesów Głównego Urzędu Miar mianuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Art. 4. 1. Prezes Głównego Urzędu Miar podlega bezpośrednio Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustala zakres właściwości terytorialnej urzędów miar i ich siedziby.

Art. 5. Prezes Głównego Urzędu Miar wydaje Dziennik Urzędowy Głównego Urzędu Miar, w którym ogłasza przepisy wydawane na podstawie niniejszego dekretu.

Art. 6. Do pracowników naukowych, zatrudnionych w komórkach naukowo-badawczych Głównego Urzędu Miar, stosuje się przepisy dotyczące pracowników naukowych.

Art. 7. 1. We wszystkich aktach i czynnościach urzędowych oraz gospodarczych należy wyrażać miarę w legalnych jednostkach miar.

2. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia legalne jednostki miar.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego w przypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami może zezwolić:

- 1) na stosowanie w niektórych gałęziach handlu zagranicznego jednostek miar, które nie zostały uznane za legalne,
- 2) na stosowanie do mierzenia niektórych rodzajów towarów, przeznaczonych do obrotu zagranicznego, narzędzi mierniczych, które są wzorcowane w jednostkach miar nie uznanych za legalne.

Art. 8. 1. Wzorcem miary jest ciało fizyczne, którego pewna właściwość pod względem wielkości przedstawia tę miarę z określoną dokładnością.

2. Przyrządem mierniczym jest każde urządzenie służące do pośredniego lub bezpośredniego dokonywania pomiarów.

3. Wzorce miar i przyrządy miernicze stanowią narzędzia miernicze.

Art. 9. 1. Prezes Głównego Urzędu Miar wydaje przepisy legalizacyjne dla narzędzi mierniczych podlegających obowiązkowi legalizacji.

2. Przepisy legalizacyjne ustalają warunki legalności i dokładności narzędzi mierniczych, sposób cechowania tych narzędzi, okres ważności legalizacji oraz okoliczności powodujące utratę ważności przed upływem tego okresu.

Art. 10. 1. Narzędzia miernicze są legalne, jeżeli odpowiadają postanowieniom przepisów legalizacyjnych pod względem konstrukcji, materiału i wykonania.

2. Narzędzia miernicze są dokładne, jeżeli ich uchybienia lub błędy nie przekraczają granic uchybień

(błędów) ustanowionych w przepisach legalizacyjnych dla danego rodzaju narzędzi mierniczych.

3. Narzędzia miernicze są rzetelne, jeżeli ich uchybienia lub błędy nie przekraczają granic uchybień (błędów) obiegowych, określonych przez Prezesa Głównego Urzędu Miar.

Art. 11. Legalizacja narzędzi mierniczych polega na sprawdzeniu ich zgodności z przepisami legalizacyjnymi pod względem legalności i dokładności oraz odczechowaniu przez organa administracji miar.

Art. 12. 1. Legalizacji podlegają narzędzia miernicze:

- 1) używane we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej w celu określenia wartości rzeczy lub świadczeń,
- 2) mające znaczenie dla bezpieczeństwa i ochrony zdrowia,
- 3) używane przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustala rodzaje narzędzi mierniczych, podlegających w myśl ust. 1 obowiązkowi legalizacji, i wykaz ich ogłasza w Monitorze Polskim.

3. Narzędzia miernicze, podlegające legalizacji, nie mogą być stosowane ani przechowywane, jeżeli nie są legalizowane, legalne i rzetelne.

Art. 13. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego upoważniony jest do rozciągnięcia przepisu art. 12:

- 1) na narzędzia miernicze służące do kontroli procesu produkcji przemysłowej,
- 2) na wszelkie inne narzędzia miernicze zgodnie z potrzebami gospodarki narodowej.

Art. 14. Prezes Głównego Urzędu Miar ustala dla poszczególnych rodzajów narzędzi mierniczych, podlegających w myśl art. 12 obowiązkowi legalizacji, zakres i warunki właściwego ich stosowania.

Art. 15. 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego upoważniony jest do wprowadzenia w drodze rozporządzenia obowiązku legalizacji poszczególnych rodzajów nowych (nowowyrabianych), naprawianych lub sprowadzanych zza granicy narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może również uzależnić wytwarzanie, naprawianie lub wóz niektórych rodzajów narzędzi mierniczych, nie podlegających obowiązkowi legalizacji, od spełnienia przez nie określonych wymagań konstrukcyjnych, technologicznych i metrologicznych.

Art. 16. 1. Zakłady wyrobu, naprawy i sprzedaży narzędzi mierniczych podlegają rejestracji.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustala w drodze rozporządzenia zasady i warunki rejestracji oraz zakres i sposób sprawowania nadzoru nad wyrobem, naprawą i sprzedażą narzędzi mierniczych, jak również właściwość organów administracji miar w tym zakresie. Uprawnienia te Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może przekazać w całości lub w części Prezesowi Głównego Urzędu Miar.

Art. 17. 1. Wysokość opłat za legalizację narzędzi mierniczych i inne czynności urzędów miar określa

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Wszelkie należności, przypadające urządowi miar za ich czynności, podlegają egzekucji w drodze administracyjnej.

Art. 18. 1. Organa administracji miar uprawnione są do sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o miarach i narzędziach mierniczych.

2. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów o miarach i narzędziach mierniczych w urządach i instytucjach państwowych należy do właściwych organów administracji miar.

3. Sposób wykonywania nadzoru przez organa administracji miar w urządach, jednostkach i instytucjach wojskowych oraz służby bezpieczeństwa publicznego określi w drodze zarządzenia Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego.

4. Zasady współdziałania organów administracji miar z Państwową Inspekcją Handlową określi instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego.

Art. 19. 1. Kto w warunkach przewidzianych w art. 12 stosuje lub przechowuje narzędzia miernicze nie legalizowane, nielegalne lub nierzetelne albo w przypadkach przewidzianych w art. 7 ust. 1 wyraża miary w nielegalnych jednostkach miar, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze ulega ten, kto narusza przepisy wydane na podstawie art. 14, 15 i 16.

Art. 20. 1. Można orzec przepadek, zniszczenie lub uniezdatanienie do użytku narzędzi mierniczych nielegalnych, nie legalizowanych lub nierzetelnych, nawet jeśli nie stanowią one własności sprawcy.

2. W razie niemożności wszczęcia postępowania o wykroczenie z art. 19 można orzec przepadek, zniszczenie lub uniezdatanienie do użytku tytułem środka zabezpieczającego.

Art. 21. Do orzekania w sprawach o wykroczenia, przewidziane w art. 19, właściwe są obwodowe urzędy miar.

Art. 22. Prezes Rady Ministrów określa na wniosek Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zadania prezydium rad narodowych w zakresie współdziałania z organami administracji miar.

Art. 23. Traci moc dekret o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72, poz. 661).

Art. 24. Do czasu wydania przepisów, przewidzianych w niniejszym dekrete, stosuje się dotychczasowe przepisy, o ile nie są sprzeczne z tym dekretem.

Art. 25. Wykonanie dekretu porucza się Prezowski Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrom: Finansów, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Obrony Narodowej, Handlu Wewnętrznego i Handlu Zagranicznego.

Art. 26. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:
H. Minc

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

Minister Handlu Zagranicznego: *T. Gede*

196

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 maja 1951 r.

w sprawie warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych przez pracowników sezonowych.

Na podstawie art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 66, poz. 414 i z 1950 r. Nr 20, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatrudnienie w charakterze pracownika sezonowego przy pracach, które są objęte sezonową premią za ciągłość i wydajność pracy, nie uprawnia do otrzymywania zasiłku rodzinnego.

§ 2. Jeżeli po zakończeniu pracy sezonowej pracownik zostanie zatrudniony w charakterze pracownika stałego, wówczas okres pracy sezonowej zalicza się do

okresu zatrudnienia, wymaganego do nabycia uprawnień do zasiłku rodzinnego.

§ 3. Pracownikom przyjętym do pracy sezonowej przed dniem 1 lutego 1951 r. należy wypłacić zasiłek rodzinny za miesiąc luty 1951 r., jeżeli przepracowali w tym miesiącu co najmniej 20 dni, a praca nie została objęta sezonową premią za miesiąc luty 1951 r.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1951 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*